

Albe je shvatio da je obdaren velikim darovima i da ih mora dobro unovčiti. Bio je pravi umjetnik, ambasador svijeta ljepote. Ali je bio prije svega svećenik, navjestitelj i prenosnik Bogoobjave u određenim koordinatama povijesti, u vrtlogu narodne i crkvene sudbine. Zato nije mogao popustiti napasti larpurlartizma, niti ga je racionalizam mogao odvojiti od vjere. Živio je na graničnim područjima svećeničke odgovornosti, liturgijske stroge zadaće, koncilskih prvih dana i predkoncilskih jasnovidih pastoralnih zaduženja. Ma koliko izvana bio razigran, živ, saopćiv i neposredan — u sebi je skoncentrirao golemu zalihu religiozne ozbiljnosti i odgovornosti. O tome je njemu svjedočila savjest, a nama to svjedoči povijest. Nagnut nad glazbenu prošlost, oživio je stare stvaralačke likove Jelića, Križanića i druge, te je njihov dar otkrio našoj generaciji. Zauzet za pravi glazbeni procvat učinio je sve što je mogao — a mogao je mnogo — da i naš bogoslovni fakultet uvede slušače u seriozan glazbeni život Crkve, da naša prvostolnica bude glazbeno obasjana, da naš svijet dobije vrsne glazbenike i zborovođe preko glazbenog Instituta, da Hrvatski glazbeni Konzervatorij bude na visini, da naš cecilijanski pokret ne bude sterilno i nepokretno opetovanje stare lekcije, nego stvaralački dokaz da Duh i danas govori Crkvama jezikom izvorne ljepote i božanske zavodljivosti. Istraživao je, pisao, stvarao, organizirao, vodio, predvodio — kroz kreativnu radost, nažalost — prekratko. U 50-oj godini života Svevišnjji ga uze k sebi.

Pokojni Albe kao da je predosjećao da će brzo završiti. Zato je požurivao sama sebe i nas kraj sebe kao da se utrkivao sa smrću. Sreća da nije opozvana riječ Apokalipse: »Opera enim illorum sequuntur illos — njihova ih djela slijede.« Ni smrt ih ne može uništiti kad su rođena iz ljubavi. Djela su porod duha i srca, u njima naš dragi Albe živi i s nama. No ima dublja, trajnija, bratska, krsna, duhovna i božanska veza, kojom smo s njim i sada povezani mi ovdje, u predvorju neba, pjevajući njegove note, s njime kome je mnogo povjerenje u raju jer je na zemlji bio Bogu vjeran. Uvjereni smo da pjev anđela i svih spašenih u intimi Trojednoga, kraj uskrslog Jaganjca i kraj Djevice u nebo ponosene, samo potvrđuje temeljnu intuiciju Albina duha i djela: Boga treba najprije poslužiti i za ljude se treba raspjevati! I onu preozbiljnu misao koju mi reče gotovo kroz suze iza jednih Duhovnih vježbi: Sa svetinjom se nitko ne smije šaliti niti poigravati!

On je svetinju ozbiljno shvatio, zato mu je ona pripala kao neotuđiva baština. Za nj vrijede riječi Sirahove o kralju pjevaču Davidu: »U svakom svom djelu slavio je Svetog Svevišnjeg riječima hvale, pjevao je svim srcem svojim i ljubio Stvoritelja svoga. Pred žrtvenik je postavio glazbala, da zvucima njihovim zasлади pjesmu. Blagdanima je sjajnost dodao i savršeno uresio svetkovine, proslavljao sveto ime Gospodnje i Svetište je odzvanjalo već od zore. Zato mu Gospod oprosti grijeha i podiže dovijek silu njegovu . . .« (Sir 47, 8-11).

Albe je mogao reći za svu otkupljenu neprolaznost: »Misericordias Domini in aeternum cantabo — o ljubavi Gospodnjoj pjevat ću dovijeka« (Ps 89, 2). Kao naš prethodnik, kao naš predvodnik!

Deo gratias!

IN MEMORIAM

S. Anđela Rukavina

20. veljače o. g. preminula je u 63. godini života zaslužna glazbenica č. sestra dominikanka Anđela Rukavina.

Rođena je 10. X 1912. u Klancu (Gospić), gdje je završila i osnovnu školu. Srednju školu pohađa i završava u Gospiću. 1928. g. stupila je u Kongregaciju svetih anđela čuvara sestara dominikanki. Od 1933. do 1938. pohađala je srednju školu na glazbenoj Akademiji u Zagrebu, gdje je diplomirala iz glasovira kao glavnog predmeta. Nakon završenog studija, već 1939., imenovana je nastavnicom pjevanja na samostanskoj Gradanskoj školi u Korčuli. 1944. g. preuzima te savjesno i uspješno vodi kroz 30 godina pjevački zbor u župi Krista Kralja u Zagrebu. Kroz to vrijeme davala je djeci i studentima privatne pouke iz glasovira i harmonike, te ih tako pripremala za njihov daljnji studij glazbe.

Od osnutka Odbora za crkvenu glazbu nadbiskupije zagrebačke bila je marljivi i zaslužni član Odbora u kojem je dugo vremena savjesno vršila službu tajnice, te se tada veoma mnogo i požrtvovno zalagala u tehničkoj organizaciji Tečajeva za crkvene orguljaše koje je organizirao i vodio spomenuti Odbor. Od 1965. do 1968. djeluje kao pomoćni nastavnik iz glasovira na Institutu za crkvenu glazbu u Zagrebu. Tu je dužnost, nažalost, zbog bolesti morala napustiti.

Osim toga bila je kroz 8 godina i starješica velikog samostana sestara dominikanki.

Od kolovoza 1974. njezino se zdravstveno stanje stalno pogoršavalo, dok nije u veljači 1975. predana volji Božjoj ovozemaljski život zamijenila boljim, vječnim.

Koliko je svojim tihim, teškim i požrtvovnim radom stekla zahvalnih štovatelja, vidjelo se 22. veljače 1975. na njezinom sprovodu na Mirogoju.

Kongregacija sestara dominikanki, župna zajednica Krista Kralja u Zagrebu, Institut za crkvenu glazbu i Odbor za crkvenu glazbu zagrebačke nadbiskupije iskreno joj zahvaljuje za njezin nesebičan, savjestan i požrtvovan rad, a Gospodin koji ju je primio neka joj bude vječna nagrada.

Ljubomir Galetić